

Mircea M. Ionescu

**JURNALUL
UNUI TRĂSNIT**

Director editorial: Dana Anghelescu

Corectură: Mihaela Hura

Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IONESCU, MIRCEA M

Jurnalul unui trăsnet / Mircea M. Ionescu. - Brașov:

Libris Editorial, 2018

ISBN 978-606-8953-78-6

821.135.1

Libris
EDITORIAL

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

PREFAȚĂ de *Virgil Ștefan Nițulescu*

ACTOR ȘI REGIZOR AL SPECTACOLELOR VIEȚII..... 5

JURNALUL UNUI TRĂSNIT

·	EU, TRĂSNITUL M.M.I.....	9
·	DEBUTUL MEU ÎN TEATRU, ÎN 1979, CA UN FILM DE AVENTURI!	33
·	„MÂNA” LUI AUGUSTIN MĂ SCOATE DE SUB DUȘ, ÎN NOAPTE.....	39
·	ȘI EU AM FOST LA SEVILLA... ..	45
·	MI-AU TREBUIT 3 ANI CA SĂ CER AZIL POLITIC ...	54
·	PRIMA NOAPTE ILEGALĂ, ÎN LAGĂR.....	64
·	ULTIMA ZI DE LAGĂR, ÎNTÂIA DE AMERICA... ..	70
·	BINE CĂ MI-AM RUPT CLAVICULA! AJUNGEAM RUGBYST ȘI STUDENT LA PETROȘANI.....	81
·	AM FOST, CÂNDVA, ARBITRU DE FOTBAL.....	84
·	CUM SĂ UIT PRIMA MEA ZI DE TAXIMETRIST LA NEW YORK?	94
·	GIURGIU – CETATEA DRAMATURGIEI ROMÂNEȘTI	100
·	AM FOST DECLARAT „OMUL ZILEI”	103
·	AM ȘI „ADEVĂRUL” DE PARTEA MEA.....	104

·	GIURGIU, MON AMOUR.....	106
·	BĂȘCĂLIA PREMIILOR.....	108
·	SPORTUL, CA ȘI SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ.....	111
·	RADU BELIGAN ȘI FLORIN PIERȘIC, „OASPEȚI DE LEGENDĂ”	113
·	„GENERAȚIA DE AUR” GUADALAJARA ȘI „GENERAȚIA PIERDE TOT”	116
·	ȘI „VISUL ROMÂNESC” POATE FI UCIS, NU-I AȘA?.....	121
·	LUCIAN BUTE, FINAL DE LEGENDĂ?	125
·	AM UN NOU TITLU: BUNIC!	128
·	SCUMPĂ CÉLINE, NE RUGĂM PENTRU TINE, ÎNTR-O ROMÂNIE DE JALE!	129
·	PUPAT PIAȚA ENDEPENDENȚEI.....	131
·	CUTREMURUL DIN '77, DUCĂ-SE PE PUSTIU!.....	134
·	„ACOLO UNDE SE SFÂRȘEȘTE DISPERAREA”... ..	137
·	PRIMA MEA ÎNTÂLNIRE CU DONALD TRUMP	140
·	UN AN FĂRĂ DUNĂRE.....	144
·	NU DAU PE NIMENI ÎN JUDECATĂ, NUMAI DUMNEZEU PEDEPSEȘTE	147
·	UNDE SUNTEȚI, DRAMATURGI ROMÂNI?!.....	151
·	DON'T CRY FOR... YOU, ARGENTINA!	154
·	DOAMNE, DE CE-MI TOT FURI PRIETENII ADEVĂRAȚI?	156
·	LEGENDELE PLÂNG, „GROPARI” HĂHĂIE ȘI DISTRUG ÎN CONTINUARE	158
·	VIGO, ORAȘUL UNDE L-AM „DRIBLAT” PE MARADONA	162
·	„ACARUL LUI DUMNEZEU” A SCHIMBAT DRUMURILE VIEȚII MELE	166
·	CADOUL PENTRU 31 OCTOMBRIE, ZI SĂRBĂTORITĂ A ... 72-A OARĂ	169

· 4 IULIE, ZIUA ÎN CARE NU-MI GĂSESC LOCUL, SUFLETUL.....	173
· ACUM 31 DE ANI.....	176
· MÂINE MERG LA... DEFILARE.....	178
· NU MAI SUNT CICLOP, AM DIN NOU DOI OCHI.....	180
· LA UN ȘPRIȚ CU FĂNUȘ NEAGU ȘI PANAIT ISTRATI.....	184
· UN DECENIU DE SPERANȚĂ, 11 ANI FĂRĂ CANCER.....	188
· DUPĂ 32 DE ANI, ÎN BĂNIE, CU SHAKESPEARE ȘI CAMPIONA UNEI MARI IUBIRI.....	195
· ÎNCĂ UN MONDIAL VĂZUT DE-ACASĂ.....	199
· BAZA MEA DE DATE SENTIMENTALE... ..	203
· ULTIMA CREDINȚĂ: „CULTURA NU A MURIT! ȘI NU VA MURI...”.....	207

ATLAS SENTIMENTAL

I. JURNAL AMERICAN

1. NEW YORK.....	211
· „NEW YORK, NEW YORK”.....	211
· CU TELEFERICUL PRINTRE ZGĂRIE-NORI.....	215
· FUG LA NEW YORK, PENTRU CEL MAI BUN AN DIN CARIERĂ.....	220
· NEW YORK-UL, DE LA ETAJUL 102.....	224
· LA NEW YORK, ALĂTURI DE GICĂ HAGI ȘI CRISTINA NEAGU.....	228
· „THE NEW YORK TIMES” ȘI EMISFERA FOTBALULUI CORUPT.....	231

Respect pentru oameni și cărți

·	MY LOVE, PRIMA NOAPTE, DUPĂ REVEDERE, UN CALVAR.....	234
·	REVANȘA SORTII DUPĂ UN SFERT DE VEAC	239
·	STRĂIN, ÎN „JUNGLA” TAXIMETRISTILOR DE AZI DIN NEW YORK	242
·	MINUNATĂ SEARĂ DE TEATRU ROMÂNESC, LA NEW YORK.....	247
·	PE BROADWAY, REPETÂND CĂ AMERICA N-ARE EGAL ÎN MUSICAL	250
·	CE FĂCEAM PE 22 DECEMBRIE 1989, LA ORA ACEASTA?	252
2.	FLORIDA.....	255
·	KEY WEST STORY.....	255
·	MIAMI, SAINT (NU SANKT!) PETERSBURG, DALI ȘI VISCOLUL	262
·	ULTIMA MEA CARTE, TIPĂRITĂ LA GIURGIU, O CITESC LA... MIAMI.....	266
·	BAHAMAS, AMERICA LUI CRISTOFOR COLUMB	269
·	POT ZBURA PESTE OCEAN!	275
·	TOVARĂȘA DE LA VAMA DIN LONDRA.....	277
·	LA MIAMI, MOȘUL SANTA VINE DIMINEAȚA.....	282
·	ZBOR CU PROȘTI SAU CUM ERA SĂ AJUNG DE LA MIAMI LA... MOSCOVA	284
·	MIAMI, 30 DE GRADE CELSIUS. OAMENII DE AICI SPUN CĂ E FRIG	289
·	AM BĂUT CU SAMURAI LA HOLLYWOOD	291
·	GENEVIEVE, NADIA, BOCA RATON ȘI... MECIUL CU ALBANIA.....	294
·	PLOUĂ LA MIAMI, MĂ FAC PROFESOR DE ROMÂNĂ.....	297
·	SPĂRGĂTORUL DE NUCI ȘI SPĂRGĂTORUL DE CRABI	300
·	CRĂCIUNUL ÎN FLORIDA, „SAGRADA FAMILIA”	302

Respect pentru oameni și cărți

- DEZMĂȚ LA CASA CRABILOR, CU SINATRA
ȘI CASSIUS CLAY..... 305
- DAR DIVIN DE SĂRBĂTORI PENTRU UN BUNIC .. 308
- AM FUGIT DIN AMERICA. ȘI O TOT AUD
PE GENEVIEVE... .. 310
- 3. CALIFORNIA 317**
- CLIPE DE GROAZĂ, CU UN MINUT
ÎNAINTEA DECOLĂRII..... 317
- CÉLINE M-A DUS, ÎN SANTA MONICA,
LA O CAFEA DE 90\$ CEAȘCA..... 323
- AM FUMAT MARIJUANA ȘI L-AM ÎNTÂLNIT
PE MAO 326
- LA VENICE, M-AM LIPIT DE BBC 332
- MI-AM GĂSIT JOB ÎN SANTA MONICA 335
- CÉLINE, MEDICAL PLAZA CENTER ȘI O
ÎNGHEȚATĂ-PEȘTE 339
- PARADISUL UNDE SE TERMINĂ CELEBRUL
SUNSET BOULEVARD 343
- E SĂRBĂTOARE! CÉLINE – O.K. ȘI DUPĂ AL
DOILEA CONTROL!..... 346
- LUNCH LA „LITTLE OSAKA”, ÎN... LOS ANGELES 348
- MAGIA LUI HAGI NU SE UITĂ
ÎN SANTA MONICA..... 351
- PRIMUL MEU PROFESOR DE... AMERICA 353
- ISTORIA MUZICII ÎNTR-O „SCOICĂ” URIAȘĂ..... 358
- ULTIMA SÂMBĂTĂ ÎN LOS ANGELES..... 361
- ÎNTÂIUL CONTACT CU PACIFICUL,
DAR EU GÂNDESC LA CHIȘINĂU 364
- BYE, BYE, CALIFORNIA, MY NEW LOVE!..... 367
- LUNGUL DRUM AL CALIFORNIEI CĂTRE ȚARĂ
(CARE ȚARĂ?!)..... 371
- DUMINICA ÎN CARE M-AM SIMȚIT
MILIONAR ÎN DOLARI 377

·	CU FOCURILE LA UȘĂ ȘI VALURI DE FUM ÎN NĂRI.....	381
·	LA DOI PAȘI DE „FOCURILE CALIFORNIEI”	383
·	„PE ARIPILE VÂNTULUI”, CĂUTĂM MĂȘTI DE ULTIMĂ GENERAȚIE.....	385
·	GOOD MORNING, CALIFORNIA! AZI NE PRIVIM FĂRĂ MASCĂ	388
·	DEAN MARTIN, MACHU PICCHU, „COCO” ȘI PORUMB ALBASTRU	390
·	ÎNTÂIA NOAPTE DE CRĂCIUN, ULTIMA DE SĂRBĂTORI ÎN CALIFORNIA.....	394
·	LOS ANGELES ÎN PRAG DE VARĂ, LA... 27,2 GRADE CELSIUS	396
·	ÎNTÂLNIREA CU FLORIN FĂTULESCU, FRUMOS CADOU LA PLECAREA DIN CALIFORNIA	398
·	„PROMENADA” DIN ULTIMA DUMINICĂ ÎN CALIFORNIA	402
·	SPRE CASA MEA – LIMBA ROMÂNĂ	405
4.	NEVADA	407
·	ÎN CAPITALA MONDIALĂ A JOCURILOR DE NOROC AM COMORI DE SUFLET	407
·	BYE, BYE, 2017, ÎN „CIRCUITUL SCENIC” DIN RED ROCK CANYON!	415
·	2018 ÎNCEPE FABULOS CU „VISUL” RĂȘĂRIND DIN APĂ	419
·	ÎNCĂ VISEZ	420

II. MINIJURNAL MEXICAN

·	GUADALAJARA, FATA MORGANA... ..	423
·	PE CAMPOS ELISEOS, CU DIEGO RIVERA, FRIDA, TROȚKI ȘI DOBRIN	426

- › AȘTEPTÂND ANUL NOU,
LA COZUMEL..... 433
- › FASCINAT LA CHICHEN ITZA ȘI XCARET,
GATA SĂ MOR LA TULUM..... 436
- › UN SHERIFF ROMÂN LA CANCUN 439

III. JURNAL ITALIAN

- › PE PLAJĂ, CU ULISE ȘI MUSSOLINI, ÎN LATINA 443
- › LATINA, DUPĂ 30 DE ANI. VIAȚĂ,
CÂT DE CIUDATĂ ȘI FRUMOASĂ EȘTI! 447
- › PENTRU A DOUA OARĂ, ACASĂ LA PAPĂ..... 449
- › LATINA, DIN LAGĂR DE REFUGIAȚI,
UNIVERSITATE ÎNTRE BĂLĂRII 453
- › DETECTIV PARTICULAR LA ROMA,
PE URMELE LUI ULYSSES-JUNIOR 458
- › VATICAN, VITRALII PERSONALE..... 462
- › PAȘTE ROMÂNESC LA ROCCA DI PAPA..... 467
- › ROMA, FINAL DE CAPITOL SENTIMENTAL 470
- › L'ULTIMA PRIMAVERA..... 480
- › TOATE DRUMURILE DUC LA ROMA 480
- › N-AM MAI MERS PE „OLIMPICO”
LA SUPERMECIUL ROMA-LIVERPOOL..... 481
- › IMPERATORE CAESAR, AI ȘTIUT POVEȘTEA CU
TELEFONUL ÎN CARUL CU FÂN? 483
- › NAPOLEON A FOST VĂZUT LA COLUMNA...
SFÂNTULUI PETRU 486
- › „PUȘLAMAUA DE LA ETAJUL 13”,
TRIUMF NEBUN LA ROMA..... 488

IV. ESCALE ATEMPORALE

- NU L-AM GĂSIT PE GAUGUIN ÎN TAHITI,
FUGISE DIN CASA FĂRĂ UȘI ȘI FERESTRE 491
- PÂNĂ-N ALBANIA, CU MICROBUZUL 494
- CE A CĂUTAT CARAGIALE LA RUSE? 499
- VÂRȘETȚ: LACRIMI ȘI OVAȚII, LA „ANIMALUL,
ACEST OM CIUDAT” 502
- DUPĂ LOS ANGELES, MINUNEA DE LA
MILEȘTII MICI..... 505
- AM PLECAT SPRE RUSE ȘI AM AJUNS PE BACUL
ZIMNICEA-SVIȘTOV..... 507
- RUSE, PRIMA VIZITĂ NU SE UITĂ,
ULTIMA MĂ POARTĂ PRIN VIS..... 512

POSTFAȚĂ *de Claudia Motea*

- DRAMATURGUL MIRCEA M. IONESCU,
CĂLĂTOR DE AUR PRIN LABIRINTUL VIETȚII 519

JURNALUL UNUI TRĂSNIT

În acest „Jurnal” trăsmit, eu, tip atipic, nu voi face scut din vorbe ca să infrumusețez timpul și, mai ales, viața mea trepidantă, nici ca să mă apăr de compătimiri, însă nu voi putea uita o clipă gândurile rare, poate, așa, pentru „a-i îmbrăca pe cei goi”, pe care le-a lăsat Lumii întregi inegalabilul Luigi Pirandello: „În toată viața mea am scris fără să țin seama de salturile capricioase ale modei. N-am ascultat decât vocea conștiinței mele”... În acest „Jurnal” altfel, negândit, sunt Eu, nemachiat, cu Abisuri și Piscuri, mereu flămând de Viață! (m.m.i.)

EU, TRĂSNITUL M.M.I.

...Da, sunt un trăsmit! Am absolvit Filosofia, cu a treia medie pe țară, și am ales să devin... comentator sportiv (gazetă, radio și TV).

...Din aceleași rațiuni, am refuzat să fiu asistentul celebrilor, la vremea aceea, Dan Grigorescu (la catedra „Istoria Artei și Literaturii Universale”) și ginerele lui Lucian Blaga, academicianul Tudor Bugnariu (la „Materialism istoric”). Nu m-a întors din drumul meu

nici oferta de a lucra ca cercetător științific la Institutul de Filosofie al Academiei, nici la Centrul de Cercetări al tineretului de pe lângă C.C. al U.T.C. Visul meu era să bat lumea, să cunosc orașe, oameni și civilizații...

...Am descoperit teatrul și fotbalul pe când nu împlinisem 8 ani. Părinții mei, ambii generoși autodidacți, mă duceau, la două duminici, la Teatrul Giulești („Odeon”-ul de astăzi) să văd „matineul” Thaliei, de la ora 11. Pe la ora 13, mergeam cu mama și cu tata peste drum de teatru, unde astăzi sunt blocuri, la o grădină, și mâncam. Pe la 14:30, mama pleca pe jos, traversând Podul Grand, până în Calea Griviței, să ia tramvaiul, trei stații, până la Piața Chibrit, unde locuiam noi, pe strada Dornei. Eu și tata urcam în tribuna a II-a a Stadionului Giulești, pentru meciuri de Divizia A. Așa s-au născut în mine cele două patimi fără de sfârșit, Fotbalul și Teatrul, în ordine alfabetică, fără de care, cu siguranță, nu aș mai fi ajuns trăsnițul MMI.

...Ca un remediu pentru fizicul meu, slab de mă dădea vântul jos, și pentru complexul de rigoare, am făcut, la juniori, box, rugby, atletism, handbal și fotbal. N-am avut, însă, stofă de campion.

...Nu sunt un trăsniț de ieri, de azi... Ci de când mă știu. Nu uit că, într-a șaptea elementară, am avut inspecție la ora de geografie. Profesoara m-a scos pe mine la tabla peste care agățase Harta României. Inspectoarea m-a invitat să-i vorbesc despre râul Olt. Atât i-a trebuit. Căci, la un moment dat, am zis, cu hotărâre: „Oltul, ce trece prin Veneția”... Inspectoarea m-a oprit nervoasă, spunându-i profesoarei că-i o incompetentă, iar mie să-mi pună pe loc nota 4 în catalog, că habar n-am de geografia patriei! Mustăcind, i-am arătat comuna Veneția de Sus pe hartă, ba am mers repede în bancă, am luat un Almanah turistic, pe care mi-l adusese minunatul meu tătic, am deschis cartea la o anumită pagină și am citit cu vădită ironie: „Oltul,

care trece prin Veneția de Sus și Veneția de Jos”. Clasa a început să vuiască, să îmi aclame numele, era și victoria lor, inspectoarea mi-a smucit Almanahul, a citit cu greu, nu-și găsea ieșirea, așa că a decretat „Pauză!”. De unde să știe ea că eu eram mort după geografie, că aveam în camera mea harta Europei cu fiecare țară având desenat, în culorile exacte, peste spațiul ei, drapelul respectivului stat? Că mergeam în Gara de Nord și stăteam câte o jumătate de ceas, o oră, vorbind cu mecanicii de locomotivă care plecau în cursă și îi întrebam ce văd mai frumos pe traseul trenului și cum e munca lor, că voiam să mă fac și eu ceferist ca să bat lumea, că vaporean n-aveam șansă cu fizicul meu leșinat. Că mi-am propus să devin ziarist, numai și numai ca să bat țara, lumea.

...Am fost și arbitru de fotbal, cam opt ani, luând-o de jos, jos, de la partide de sector, ajungând să arbitrez meciuri de Divizia B. Dimineața eram arbitru, după-amiaza, uneori, cronicar sau comentator TV la meciul de primă ligă din orașul respectiv sau aproape de el. Numai ca să demonstrez că se poate arbitra, nu perfect, dar fără ca publicul să scandeze revoltat „Hoții, Hoții!”... Ipostaza aceasta m-a transformat în spaima unor fluierași îmbătrâniți în rele.

...M-am apucat de scris piese de teatru la 32 de ani, la sugestia extraordinarului Victor Tudor Popa, inegalabil comentator sportiv de radio, dar și reductabil regizor și director de teatru, mare susținător al dramaturgilor autohtoni. Peste nici doi ani debutam ca dramaturg jucat, la Teatrul de Stat din Arad, în 13 mai 1979. Piesa – o comedioară, „Centrul înaintaș s-a născut la miezul nopții”, ca o replică la opera argentinianului Agustín Cuzzani, „Centrul înaintaș a murit în zori”, urmărită tulburat la Teatrul TV.

...Am fost comentator sportiv de presă scrisă, radio și TV, mergând, cam o dată pe an, la meciuri peste hotare (fără să fiu

„turnător la Secu”, nici nu făcusem serviciul militar), bucurându-mă, printre multe altele, de prezența la Sevilla '86, la Triumful Stelei, pe 7 mai 1986. După ce începusem prin a fi cronicar pentru revista „Fotbal”, pornind de jos, de la Divizia C, la un meci la Giurgiu (!?!). Ca fapt divers, la „Sportul”, ca să scriu prima mea cronică la o partidă a Naționalei mari (Turcia-România 1-1, amical, la Istanbul, în 29 ianuarie 1983, goluri: Gabor-min.9, respectiv Selciuk-min. 33, din penalty), am așteptat 12 ani! La polul opus, pe când eram șeful Departamentului „Sport” la cotidianul „Gardianul”, în primăvara lui 2005, m-am rugat literalmente de cei cinci subalterni (deși aș fi putut să-i oblig) să meargă unul cu mine, pe stadionul „Giulești”, să scriem despre un meci oficial, România-Olanda 0-2, în preliminariile Mondialului de fotbal 2006 din Germania. Fiecare motiva că în ziua meciului avea altă treabă de făcut, pe acasă, deși primea leafă pentru ipostaza de cronicar sportiv. Pasiune, rara avis...

...Paradoxul cronicarului sportiv MMI peste hotare: debut catastrofal, la 1 octombrie 1969, la Varșovia, Legia-UTArad 8-0 (0-0). În minutul 50, arădeanul Moț rata din 6 metri, la 0-0. Ultima cronică pentru presa din România, 7 mai 1986, la Sevilla, 2-0 pentru Steaua, după penalty-urile de departajare, cu Eroul Duckadam (patru lovituri de la 11 metri apărute) plus vedetele Balint și Lăcătuș, unicii marcatori, în noaptea magică în care Steaua a devenit Regina Europei, sub ochii Barcelonei.

...S-a spus că am fost unul dintre tinerii rebeli de la „Sportul”, alături de regretatul Ion Cupen, colegul din secția „Reporteri speciali” condusă de maestrul nostru Ioan Chirilă, toți trei bolnavi de metafore. Stil incomod, pentru care am fost sancționat de trei ori.

...Am ținut, peste trei ani, rubrica „Avancronica obiectivă”, la Radio România. Palmaresul întâlnirilor directe dintre combatantele

fiecărei etape. Pentru un boem, poet ca mine, dușman al matematicii, chestia asta îmi lua mult timp, dar a început să-mi placă. Țin minte că pentru un singur rezultat, al unui meci dintre Olimpia Satu Mare și Sportul Studentesc, de prin anii '30, am pierdut două zile căutând rezultatul în ziarele vremii de la Biblioteca Universitară și Biblioteca Centrală de Stat, la ultima având noroc.

...În ziua în care comentam la TV un meci al Naționalei, unul din cupele europene de club sau un derby Steaua-Dinamo, nu puteam să mănânc decât seara, după partidă. A existat o excepție...

...La meciul Iugoslavia-România, de la Zagreb, din 8 mai 1977, în preliminariile Mondialului din Argentina, n-am dormit în cele două nopți. Urma să comentez, doar, la Televiziunea Națională!... Ieșeam pe culoarul strâmt din fața camerei de hotel, unde eram cazat cu Eftimie Ionescu, și comentam în șoaptă un meci imaginar. „Plavii” prezentau cea mai bună națională a lor din ultimii 20 de ani – după cum scria presa de la Belgrad –, noi cu absențe grele de ultimă oră (Rică Răducanu, Cornel Dinu, Liță Dumitru, Mircea Lucescu). Meciul se disputa în ziua în care Partidul Comunist Român își serba 56 de ani de existență. Vă dați seama că un eșec în acel mega-festivism ducea la sancțiuni serioase, fapt pentru care doi confrăți s-au dat „loviți” pentru acea deplasare... Aveam pregătite trei variante. Comentariu pentru un dezastru, unul pentru înfrângere onorabilă și ultimul, iluzoriu pentru cei mai mulți, la un utopic egal.

... A fost, însă, 2-0 (1-0) pentru noi, prin golurile lui Dudu Georgescu și Iordănescu, sub bagheta magică a optimistului Ștefan Kovacs care, la masa de prânz, a oferit un whisky gazetarilor, „Pentru victoria noastră!”, fiind obligat să bea și eu o gură. Fotbalul a mai învins o dată logica elementară...

...În evidentă ascensiune, în presă și în teatru (unde aveam cinci premiere!), am evadat din societatea socialistă multilateral îngropată. Era, alt surâs al Destinului, în 4 iulie 1986. La 13 iulie am cerut azil politic în Italia, în Lagărul din Latina.

...Ziaristul care mergea în străinătate, cu echipele de club sau reprezentativele de tineret ale României, stând și mâncând (uneori!) la hoteluri de lux, s-a pomenit, două săptămâni, în barăcile din Latina, în Lagăr. Iar apoi, într-o Pensiuine de azilanți (profughi) din Roma, unde, timp de patru luni și trei săptămâni, eram fericit, în fiecare dimineață, să fiu ales pentru dus mobilă la etajul 6, spălat bucătării, pizzerii și closete, la săpat șanțuri, cărat fân și nisip, încărcat mașini la balastiera din Ostia, la măturat curți și construirea unei sere în Vitinia etc. Pentru patru dolari pe zi! Uneori, și ceva mâncare.

...Libertatea multvisată descoperită la New York, pe 19 decembrie 1986. După o lună și trei săptămâni, am acceptat să fiu închis cinci ani și jumătate într-un „office galben”, mă rog, taxi.

...După primele șase luni americane, am scos (cu 36 de dolari înscrierea și vreo mie procurarea aparaturii tehnice!), pe 13 iunie 1987, un ziar în limba română, „Lumea Sporturilor”, devenit din august '89 „Lumea Noastră-Lumea Sporturilor”, săptămânal de cultură, politică și sport. Noaptea călăream „bidiviul galben”, ziua trăgeam la ziar, primul an în subsolul verișoarei mele Tory, apoi în apartamentul de două camere închiriat în încântătoarea Roosevelt Island, unde am ajuns numai cu o șpagă de 5.000\$ dată unei... „românce”. Fără acel ziar, aș fi înnebunit.

... Cu acel ziar am fost acreditat la tot ce era competiție sportivă în New York, la două Mondiale de fotbal ('90 și '94), la meciul Naționalei noastre de la Cardiff, în 17 noiembrie '93, 2-1 cu Țara

Galilor – calificarea tricolorilor pentru Mondialul american. Și la a doua finală de Cupa Campionilor Europeni a Stelei, la Barcelona, în '88, acel nefericit 0-4 cu Milan.

...Într-o dimineață, la New York, în 1995, acreditat la ONU ca ziarist, noaptea, cocoșat pe taxi... De mai multe ori, începeam „schimbul” pe yellow cab de pe la ora 16, ca la ora 20 să parchez taxiul, să trec la costumul și cravata păstrate în portbagaj și să urc la „Masa Presei”, în Madison Square Garden, la meciuri de baschet, curse atletice, Masters-ul feminin de tenis („Virginia Slims”, pe atunci) sau în arena Flushing Meadows, pentru U.S. Open.

...Am scris și teatru la New York, între sute de curse. Am și mers la teatru, pe vestitul Broadway, luând bilete cu preț redus, 10-15 dolari... Mi-am văzut jucate și două piese în Babilon, de Teatrele „Satiricus” Chișinău („Beethoven cântă din pistol”) și cel din Giurgiu („Turnătorul și Actrița”), invitate de mine. Sigur, nu pe Broadway, ci în comunitatea românească din Sunnyside, în Queens, acolo unde se produceau mai toți artiștii veniți din țară.

...Pe taxi, numai noaptea, Academia Vieții! Am învățat mai mult decât la Facultatea de Filosofie, la Cursul postuniversitar de Ziaristică, terminate în țară, și la Cursul de Relații Sociale, la Adelphi University New York... Pistol de-adevăratelea, nu din recuzita de teatru, la tâmpla stângă, cuțit în ceafă, fixat de un fan al lui Mrozek, oameni de toate tipologiile, inclusiv un minunat apaș, fraierit de toți taximetriștii din New York. Pasageri de Legendă – Zorba Grecul, alias Anthony Quinn, Greta Garbo, Imelda Marcos, fata lui Fidel Castro, campionul mondial de box Riddick Bowe.

...Una dintre calitățile mele (cumva, un defect?): sunt un tip politicoș cu doamnele și domnișoarele. Ceea ce, în ultima vreme,

a cam surprins, fiind gratulat pentru bunele mele maniere. Atunci, replica mea a rămas mereu... fără replică: „Doamnă, eu am fost taximetrist de noapte la New York”.

...Cadou nevisat, acum 5 ani, oferit de feciorul meu cel mare, Ducu: m-a dus să vizitez uluitorul Muzeu Dali din Saint Petersburg. În Vestul Floridei, nu în Rusia. Am petrecut absolut fascinat o jumătate de zi prin Imperiul Dali, unul dintre Miturile mele din Arta contemporană. De la parter, din fața mașinii lui, prin sălile din cele trei etaje, de la picturi la filme live și Labirintul din întinsa grădină a Muzeului Dali, unde am stat pe o bancă din care se revărsau două mustăți lungi, lungi, amintind de Don Salvador, am notat fericit totul într-un carnețel voluminos. Urma să scriu cu sufletul cântând un capitol rar din Jurnalul meu, al unui trăsnet, nu al unui Geniu, cum sună cel al Maestrului. Dar, blestem! Ajuns la București, mi-am băgat în mașina de spălat mai mulți pantaloni. Când i-am scos, într-un buzunar am găsit „carnețelul Dali” devenit o pastă mizeră! Cum să nu-mi amintesc și astăzi de „Persistența memoriei”, uluitorul tablou care m-a trimis în zonele astrale?!

...Revin pe pământul natal, la opt ani și trei luni după ce am evadat din „societatea socialistă multilateral... îngropată”, în octombrie 1994, pentru lansarea volumului dedicat Mondialului de fotbal din SUA – „Columb a descoperit America, Hagi a cucerit-o”. Două lansări de ecou, la sediul Revistei „Flacăra”, condusă de George Arion, și la centrul terenului de fotbal de la Stadionul din Ghencea, în pauza unui derby Steaua-Dinamo, în care freneticul confrate Octavian Vintilă a prezentat „Cartea Mondialului American”, eu arătând stadionului arhiplin brațul de volume, fiecare exemplar cu autograf personalizat pentru toți membrii „Generației de Aur” din inegalabila California 1994.

...Am revenit la București după numai două luni! Să primesc Premiul pentru „Cea mai bună carte sportivă a anului” acordat de Asociația Presei Sportive din România volumului dedicat paginii de aur semnate de Naționala de Fotbal a României la Cupa Mondială 1994. Premiu înmănat într-o frumoasă Gală a Laureatilor de inegalabilul Cristian Țopescu, omul care m-a lansat în comentariul TV!

...Din păcate, atunci, în decembrie 1994, la capătul traversării în noapte a Oceanului, am simțit o durere puternică în zona ficatului. Cum urma să plec înapoi la New York pe 8 ianuarie 1995, sora mea Mona a aranjat imediat să mă vadă un profesor doctor la „Urgența” de la Spitalul Universitar, iubitul unei colege de breaslă. Profesorul m-a primit generos, în 21 decembrie, și m-a dat pe mâna unui medic stagiar să mă consulte. O ecografie la aparat modern, un semn de neliniște și o firească întrebare dacă am pe cineva în familie cu probleme hepatice. Întrebarea m-a aruncat în ceață imediat, căci tăticul meu plecase între îngeri din cauza unei boli de ficat. Stagiarul a concluzionat că totul se leagă, că, posibil, am o tumoare la ficat, a mers la profesor, s-a consultat cu el și mi-a transmis să revin pe 28 decembrie!... S-au dus Crăciunul meu, bucuria Premiului „Cea mai bună carte sportivă a anului”, m-am și trezit cu un picior în groapă...

...Din fericire, fidel unui principiu mai vechi stabilit în familia noastră, nu m-am oprit la verdictul primului doctor. Mi-am sunat un verișor, doctorul Puși Ivan, mare „microb” de fotbal, tobă de „Sportul rege” și, în special, șeful „Dermatologiei” la Spitalul Colentina. Pe 28 decembrie nu mai eram la Spitalul Universitar, ci la „Colentina”!... Puși aranjase cu un profesor doctor de top să-mi repete analiza la ficat, am trecut prin alte emoții, dar, după vreo oră, Puși Ivan m-a chemat în cabinetul lui, l-am așteptat pe profesorul doctor, care a

venit în două-trei minute și m-a întrebat cu vădită ironie: „Domnul de la Universitar v-a spus că a văzut o tumoare la ficat?!”... Am dat din cap cu greutate. „Atunci, vă rog să vă duceți la el și să-i spuneți că habar n-are de meserie! Că n-aveți nimic la ficat, e vorba de o piatră la rinichi și umbra ei pe care a confundat-o domnul cu halat alb”! Mi-a făcut o injecție, mi-a prescris șase pastile pe care să le iau timp de trei zile, din 12 în 12 ore. Și mi-a mai impus să fac cât de multe țopăieli pot, să sar cât mai sus, aterizând pe ambele picioare, ca să se elimine calculul ce se va măcina. Am țopăit toată noaptea, a doua zi de dimineață nu mai aveam nicio durere! Am mers la Colentina, piatra la rinichi era o amintire!... Bine că a greșit stagiarul de la „Universitar”!

...În vara lui 1995, am fost invitat de regretatul Laurențiu Ulici, Președintele Uniunii Scriitorilor din România, la Neptun, la Simpozionul Scriitorilor Români de pretutindeni. Câteva zile frumoase pe Litoralul nostru, unde mi s-a părut, într-un vers din dimineața plecării, că „Marea este mai frumoasă decât Oceanul”! Dar căram cu mine și unele dureri în coloană, simțite în ultimele luni la New York, unde cu greu mai conduceam taxiul. Ajuns la București, am mers, recomandat de o rudă, la Spitalul Militar pentru o radiografie făcută la cel mai modern aparat din România. Verdictul, deloc roz: distruse ultimele trei vertebre din cele cinci ale regiunii lombare. Taxiul, loviturile primite cu barbarie într-o noapte când trei afro-americieni m-au bătut de m-au lăsat un maldăr de carne, sânge și oase rupte, acestea ar fi cauzele, după părerea mea... Remediul cel mai sigur ar fi operația și introducerea unei tije metalice sau din os. Cu o aparatură ultramodernă, unică în România. M-ar costa 1.600 de dolari și ar putea fi efectuată în următoarele două săptămâni. Profesorul care m-a examinat a fost foarte sincer cu mine, mărturisindu-mi: „Există un mic risc! Să cedeze în timp

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris
EDITORIAL

Pentru comenzi și detalii:

LIBRIS EDITORIAL SRL
str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, cod 500030
e-mail: editura@libris.ro

www.libris.ro